

Dimissionstale 2015 af William Kragh Halling

Kære medstudenter, kære venner

Dagen er oprundet. Dagen hvor vi med huerne på hovedet skal tage en både sørgelig, men også fantastisk afsked med de tre unikke og dannende år, som huerne symboliserer. En afsked med de altid varmende og motiverende morgenhilsener fra Frank – både med og uden paraply. En afsked med de farverige, og visse steder lidt skæve, vægge i hovedbygningen. En afsked med de enestående fester og OGA'er, der altid blev efterfulgt af grænseoverskridende og humoristiske historier i ZTOF. En afsked.. med OG.

En afsked med OG i bogstavelig forstand, men også kun i bogstavelig forstand. For der er især én ting, vi tager med os fra OG, én ting der ikke gnaves væk af tidens tand når vi skal ud og være "voksne". Nemlig fællesskabet.

Hvor meget en kliché det end er at nævne, så er det sandt. Jeg har flere gange skænket tiden som OG'er efter OG en tanke, men det var alligevel først efter en snak med min kusine, at det virkelig gik op for mig, hvor meget denne tid på dette gymnasium fortsat kommer til at fylde i vores liv.

Min kusine er netop blevet færdig med sit jurastudie på Københavns Universitet. Hun har hidtil tilbragt al sin tid i Århus, hvilket naturligvis betød, at hun næsten ingen kendte, da hun drog over Storebælt for at studere her på Djævleøen. Det overraskede hende derfor i høj grad, hvor sammentømret, stærkt og enormt stort det sociale fællesskab, der herskede på KU var. Og her tænker jeg ikke på et fakultets-fællesskab, hvis der findes et sådan, men et fællesskabe blandt tidligere OG'ere.

Jeg har længe tænkt over, hvorfor dette fællesskab er så stærkt. Hvorfor det binder os sammen på kryds og tværs af år og retninger – hvad der får tidligere elever til at vende tilbage som bestyrelsesmedlemmer og donere penge til nye bygninger. Og det var da jeg sad lørdag nat for seks dage siden og arbejdede med denne tale, at jeg indså noget: Vi hænger ikke blot sammen, fordi vi alle er blevet formet af omgivelserne på OG, traditionerne, Franks morgenhilsener og så videre. Vi hænger sammen, fordi vi alle sammen, hver især, går rundt med en lille del af hinanden i os. Klassekammeraterne. Årgangen.

Jeg nævner årgangen, fordi lige netop vores årgang også er særligt speciel. Vi er ikke blot utrolig sjove, kloge og bare bedre end alle vores jævnaldrende... Vi har også været vidne til et paradigmeskift her på Ordrup Gymnasium. Vi har været vidne til Mams opsigelse, abeburets nedrivning og dermed den sidste ordentlige Gangelee challenge, det første spadestik og indvielsen af de flotte nye bygninger. Men vigtigst af alt, så har vi været vidne til en drastisk stigning i antallet af elever på dette sted. Vi var sågar selv en del af den som den første 10-spors årgang i OG's historie. Vi er altså på mange måder den årgang, der oplevede det hele.

Kombinationen af at have været en del af et OG med langt færre klasser, end hvad der er tilfældet i dag, samt at vi har været igennem drastiske fysiske ændringer på OG sammen, tror jeg, har været med til at knytte os endnu tættere. Skabe et bånd der ikke længere findes på OG.

For at blive i dette retrospektiv, men samtidig brede perspektivet lidt mere ud, vil jeg gerne tale om vores tid, den tid vi er børn af. For, for at forstå den verden vi skal ud og møde efter gymnasiet, udenfor osteklokken, er vi nødt til at forstå os selv, og dermed også den tid, vi er en del af.

Vi har nok alle sammen en idé om, hvad det er for en tid, vi er blevet født ind i, vokset op i. Men det kan alligevel være svært at sætte ord på. I mit forsøg på at gøre netop dette, stillede jeg mig selv spørgsmålet: Hvad vil historikere om 50 år fortælle om vores årgang?

Vi blev født i 90'erne. En periode der var præget af en stor positivitet. Berlinmuren faldt, og der var et økonomisk opsving på vej, og måske allervigtigst – vi vandt EM. Helt generelt var dette årti karakteriseret ved en "det skal nok gå"-indstilling. Horisonten var lys, der var, i det store billede, fred og velstanden voksede.

Så kom 00'erne, som vi er vokset op i og derfor i særlig grad må siges at være det hidtil vigtigste årti i vores liv. Det var en tid, der i høj grad var præget af de sociale medier og den voldsomme teknologiske udvikling. To ting der har ført både godt og dårligt med sig og har været med til at præge os.

Fælles for de to årtier, og dermed vores opvækst, er at de har været præget af store forventninger, men samtidig også en usikkerhed.

For vi kan lige så godt indse det, vi HAR store forventninger. Store forventninger til os selv, men også til samfundet.

I forhold til os selv forventer vi, at vi kan leve op til en høj standard. En urealistisk høj standard for nogles vedkommende, der især affødes af de skønhedsidealiser som modemagasiner og bloggingsider er med til at definere. Men også i forhold til karaktererne, i forhold til vennegruppen, der skal være den helt rigtige, kort sagt; *hele vores udtryk* skal være helt rigtigt, helt perfekt.... Ligesom det samfund vi lever i.

For det er det vi forventer samfundet skal være – perfekt. Vi skal kunne behandles, opereres, låne bøger, få lavet en fedtsugning og så skal der også være nogen, der tager sig af os, når vi bliver gamle. Forventninger der kan lyde en smule urimelige, når de bliver listet op på denne måde. Og forventninger der har et mindre heldigt biprodukt. Nemlig en usikkerhed.

En usikkerhed for det første over at vælge forkert, men også en generel usikkerhed, som følge af de mange "usynlige" trusler, der er aktuelle i vores samtid i form af blandt andet terror og økonomisk krise.

Alt det, den tidsånd, den karakteristik af vores tid og vores måde at leve på, er med til at forme os. Hver dag bliver vi formet i en bestemt retning af vores omgivelser, af den verden vi møder både i nyhederne og på gaden. Hver gang vi får et "pentakill" bag skærmen derhjemme, køber et stykke tøj i Acne, åbner en flaske Dansk pilsner og ryger en pakke Blue Kings, bliver vi formet af den tid vi er en del af. Det kan måske virke åbenlyst, og jeg er heller ikke ude på at opfinde den dybe tallerken med denne tale, men der er én ting som mange af os glemmer i dette store billede, én detalje som vi desværre overser alt for tit. Påvirkningen går begge veje. Det er også os, der former tiden. Hver gang vi udfører en af de førnævnte handlinger, hver gang vi udfører en hvilken som helst handling, er vi med til at definere og sætte vores præg på den tid, historikerne sidder og skriver om, om 50 år. Det kan betragtes på et mere lokalt plan og sættes i sammenhæng med den forandring af OG, der er fundet sted, som vi alle sammen ubevidst eller bevidst har været medvirkende til, men også den stigende popularitet af OG der ligeledes tildels er vores fortjeneste. Men det kan også trækkes op på et helt andet plan, for selvom al denne udvikling sker med en masse bag sig, så er der altid nogen der må gå forrest, nogen der får ideen eller bringer en idé ind i nye rammer.

Og det er her vi kommer i spil. Det er ikke nogen hemmelighed at vi, der sidder herinde i dag, med huen på hovedet og et smil på læben, er privilegerede. På den ene eller den anden led. Vi er ikke evnesvage, vi er evnerige.

Og for at gøre denne tale endnu mere klichéfyldt, så...: "følger der med store evner et stort ansvar."

Men mit håb er, at I i dag, vil gå ud af denne hal med en ny forståelse af denne formulering. For min tale skal ikke være en prædiken blandt mange. Jeg er så dødhamrende træt af at få at vide: "du burde eller du skal dit og dat" fordi "du er herudfra", "du er så privilegeret". Der er ikke nogen herinde i dag, der hverken bør eller skal!

Det, der til gengæld er en hel årgang studenter af herinde, er studenter der *vil*. Verden har ikke brug for en hel årgang stjernestudenter, sociale fyrtårne og modeikoner fra osteklokken nord for København, der går ud herfra i dag og følger de spor og planer, der er lagt ud foran dem af deres forældre med visioner og u-udlevede drømme. Nej, verden har brug for en årgang studenter, der går ud og gør hvad de brænder for. Selvom det måske lyder snørklet, skal I ikke gøre, hvad verdenen har brug for, men hvad I brænder for, for det er i sidste ende dét som verden, Danmark, OG, og jeres forældre har brug for. Uanset om I så vælger at blive den bedste frisør, der har set dagens lys i Danmark, statsminister, bager af fantastiske muffins og brød på Ordrupvej eller ejer af tredive forskellige natklubber. Så længe det er det I vil.

Kære alle sammen. Jeg står heroppe i dag med en ambivalent følelse. En fantastisk glæde over at se så mange af jer lige så glade som mig og med jeres stolte forældre og søskende bag jer. Men også en bedrøvelse, fordi det lige så stille er gået op for mig, at vores tid sammen her på OG er ved at være slut. Jeg nåede ikke at synge min forfærdelige udgave af "*Fly Me to the Moon*" for jer alle, men jeg føler alligevel, at jeg på en eller anden måde er bundet til jer alle sammen, hver og en. At vi, den sidste årgang af sin slags, paradigmeskiftets årgang, er bundet sammen på en vidunderlig og underlig måde der er mere end den famøse OG-ånd.

Tusind tak for tre helt og aldeles uforglemmelige år. Det er uden tvivl, og helt ærligt, de tre bedste år i mit liv, tre år jeg ikke vil bytte for noget andet, sammen med en årgang jeg ikke vil bytte for nogen anden.

Her til sidst, er der vist ikke andet at gøre end at fyre min sidste kliché af og afslutte talen med et krukke latinsk citat, som så mange andre studenter har gjort det før mig: "*Nunc est bibendum*".

Til de ikke-latinkyndige herinde kan jeg oplyse, at det oversat betyder: Nu skal der drikkes.

Vi ses på vognen!